

Beste vrienden,

Het doet me veel plezier dat ik jullie op deze zomerse avond mag toespreken ter gelegenheid van onze Vlaamse feestdag. Het doet me nog meer plezier dat jullie hier zo talrijk aanwezig zijn.

Op zo'n moment past het om te terug te kijken waar Vlaanderen vandaan komt en belangrijker nog om vooruit te kijken naar de toekomst van ons volk.

Wij Vlamingen hebben immers samen een lange weg afgelegd. In de 19^e eeuw was Vlaanderen een arm, ruraal, cultureel rechteloos en onderontwikkeld gebied. Bovendien waren we op dat moment tweederangsburgers in eigen land. Rechtspraak, wetten, hoger onderwijs, het leger en nog veel meer ... alles was enkel in het Frans geregeld en de gewone Vlamingen, fransonkundig als ze waren, hadden geen toegang tot al die dingen die we nu evidente rechten vinden. Het is op dat moment, in volle romantiek, dat de Vlaamse Beweging ontstaat met als enige doel, binnen België, een einde maken aan die wantoestanden. Met veel vallen en nog meer opstaan is dat streven pas bereikt in de tweede helft van de vorige eeuw. Onderweg hebben de Vlamingen zich ontpopt tot een zelfbewust volk. De Vlamingen, wij, beseffen dat we niet meer of beter zijn dan andere volkeren maar zeker ook niet minder. Het minderwaardigheidscomplex, dat eeuwenlang in ons DNA ingebakken zat, maakte stilaan plaats voor een zelfbewustzijn. Een zelfbewustzijn dat natuurlijk ook gevoed werd door de economische prestaties van onze regio.

Dit is wat we nu zijn en dat is waarom we vol vertrouwen de toekomst tegemoet kunnen zien. Die toekomst biedt ons vele opportuniteiten maar ook vele uitdagingen. Onze leefwereld globaliseert in een steeds hoger tempo. Iemand aan de andere kant van de wereld is nog slechts een muisklik van ons verwijderd. Vlaanderen mag zich in deze nieuwe realiteit niet terugplooiën onder de eigen kerktoren. We moeten met open vizier en met een open blik op wat rondom ons gebeurt, onze plaats vinden in die nieuwe realiteit. Maar tegelijk moeten we ons bewust blijven van onze eigen identiteit. Alleen wie trots is op zijn eigenheid, op zijn waarden, op zijn verleden en op zijn taal kan rechttop blijven, zichzelf blijven, in de vloedgolf van de globalisering.

Dat moet ook de boodschap zijn aan de mensen die van elders komen en hun toekomst en die van hun kinderen in Vlaanderen willen uitbouwen. Ze zijn van harte welkom maar moeten beseffen dat het Nederlands de enige taal is die in het Vlaamse publieke leven gehanteerd wordt. Nederlands leren en actief gebruiken is geen last maar een noodzakelijke voorwaarde om een volwaardig lid van onze gemeenschap te worden. Hoe kunnen we van nieuwkomers in Vlaanderen, of het nu een rijke Brusselaar is die in de rand komt wonen of een arme migrant uit de Balkan of Maghreb, eisen dat ze Nederlands praten, dat ze Vlaming onder de Vlamingen worden, als we zelf niet trots zijn op wat we zijn ?

En precies dat is wat we vandaag vieren. Die trots om Vlaming te zijn. We vieren vandaag geen veldslag uit de middeleeuwen, maar het feit dat wij Vlamingen één zelfbewuste gemeenschap vormen. Wij hier samen op de Locht in Duffel, onze kinderen en kleinkinderen, onze familie, burens en vrienden, en alle andere mensen in Vlaanderen waar ook hun wortels liggen. Wij zijn samen verenigd in één gemeenschap. Een gemeenschap die ons toelaat om onszelf te ontplooiën, onze dromen waar te maken, onze toekomst vorm te geven en die ons daarbij een kader en houvast biedt. Dat is alleszins wat ik vandaag vier. En ik ben blij dat ik dat vanavond samen met jullie kan doen. Bedankt daarvoor, en geniet nog van Cleymans en Van Geel.

Maar voor we daar aan toe zijn nodig ik jullie allemaal uit om samen de Vlaamse Leeuw te zingen. Het officiële lied van onze gemeenschap en dus het lied van ons allemaal. Mag ik jullie vragen om, uit respect voor onszelf, recht te staan en uit volle borst mee te zingen. De tekst vinden jullie op de papiertjes op de stoelen.